

правъ скокналъ — „Който трай, тозъ който самъ не смей,
ще бъде робъ до гробъ... То лесно тъй се дрънка,
че някой ще да се за наша честъ отвънка
застъпи. Кой ли пъкъ за чуждото милей?
Тежко му който се на чуждо слънце греи!
Туй да го знаете... Тозъ който ще въстава,
той нека само се на себе си надява.
Ни сестра Сърбия, ни Дядо ти Иванъ
за нази нявга шжтъ почеса дланъ о дланъ, —
туй да го знаете. Защо салъ разговори?
Че шяла Сърбия война ужъ да отвори —
Да, ще отвори тя, но тъй саде на лафъ
Отецъ Паисия шо казува е правъ:
Тава ти е народъ въ дела и мисли дребенъ,
между народите народъ най-непотребенъ,
На божий святъ му е такава съ орисъта...
Залудо също е така и мисълъта,
че дядо ти Иванъ чуй наший писъкъ кански.
На времето самси и Дибицъ Забалкански
е казалъ: 'Българи, недейте дига шумъ,
налягайте си го... та самъ да ви на умъ
не уча — пата-кютъ! съ нагайката по шия,
и ще я видите вий Матушка Русия
по пладня.' Ето ви едничка, като сто! —
не е тя фурнята за вашето тесто!
Това е казалъ той, това пъкъ азъ ще кажа,
и не току-така, очи салъ да замажа
на някого си: Ний сами да си държимъ,
па... Кривия куминъ и той направо димъ
изкарва.“

— „Беки тъй! Уста сж прави — думи
изкарватъ криви! Ти недей подмята съ глуми
тогози — онзи! Речь кажи за въ работа!“ Първанъ
Загора, пладински изпатникъ, неслържанъ
му думата преби.